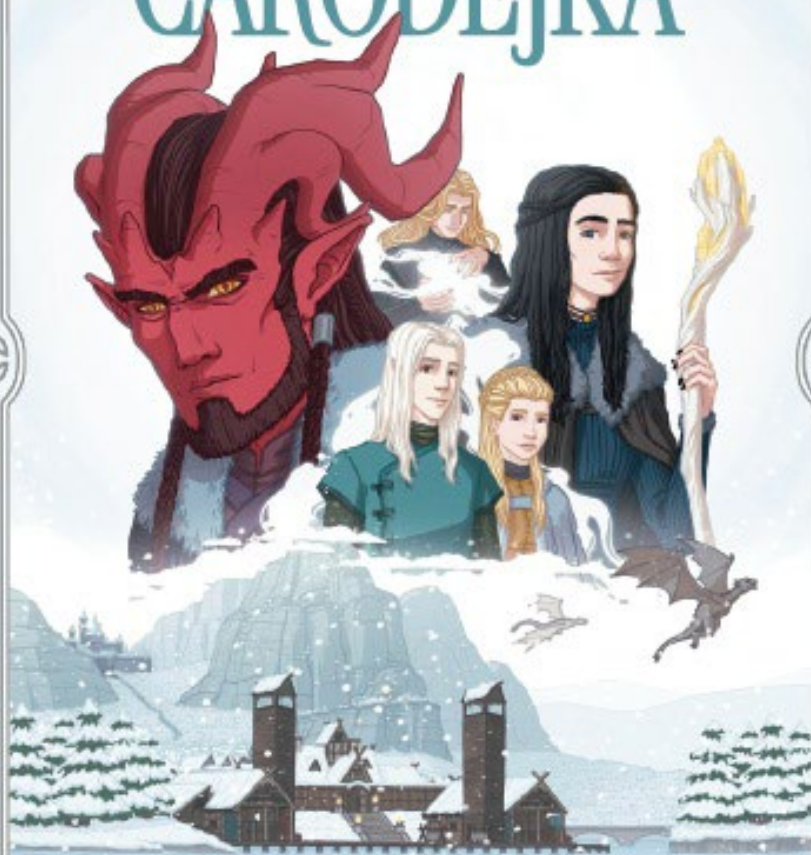

Aneta Hastíková

SEVERSKÁ ČARODĚJKA

**COO
BOO**

Severská čarodějka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Aneta Hastíková
Severská čarodějka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SEVERSKÁ ČARODĚJKA

Pokud vás tahle kniha zasáhne, opatrujte ji jako oko v hlavě. Jestli ale máte v knihovně méně důležité kousky, pošlete je dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Aneta Hastíková, 2025

Illustrations © Ondřej David, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-966-7

ISBN e-knihy 978-80-7498-994-0 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7498-998-8 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-999-5 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

SEVERSKÁ ČARODĚJKA

Aneta Hastíková

COO
BOO

PROLOG

Za dávných časů, které si mysl člověka dovede jen těžko představit, shlédli stvořitelé na pevninu, již chtěli jednoho dne nazvat Paleolou. Hádali se, kde budou husté lesy a kudy povede do půdy vyryté koryto mohutné řeky. Pohyby rukou pak zvedali hladiny západního a východního moře, vlnami nechali tvarovat pobřeží i mořská dna. Bezmezná síla a hašteření těch, kteří chtěli vytvořit dokonalé dílo, zapříčinily, že se kus pevniny odtrhl a voda jej odnesla daleko na sever. Jeho břehy zachvátila zima a pohoří zavál sních. Stvořitelé nebyli nadšení, že uvalili na vzhlížející takový osud, avšak nejvyšší z nich pravil, že se z pevniny stane silné a nedobytné Severum, dnes známé také jako Severní království, a dal mu darem vzácné kovy ukryté ve skaliskách.

K břehům Severního království brzy dorazili první obyvatelé, kteří vybudovali osady, a zanedlouho stálo i hlavní město s názvem, jenž odrážel to, co zde lidé nejvíc postrádali – Tunonsor – ten, který nikdy neviděl slunce.

Severní království bylo díky nerostům bohaté a nabídlo světu ty nejlepší zbraně, jaké lidské ruce dovedly ukout. Jenže obchodní lodě, které tam přivázely to nejpodstatnější, tedy jídlo, se beze stopy ztrácely v hlubokých mořích. A obchodníci neviděli rádi, že se jim samovolně vyprazdňují kapsy, a raději vysílali lodě za jistějším ziskem.

A tak v Severním království, tak zručném a požehnaném těmi nejvyššími, nastaly krušné časy.

Hlad. Nemoci. Smutek. Zima.

Když do čela země nastoupil první král jménem Grunnar, obrátila se situace k lepšímu. Právě jemu se podařilo s pomocí černého krále, syna nejvyššího stvořitele, vybudovat město na protilehlé pevnině jménem Quilda. A tak své zemi zajistil nepřetržité zásobování po vlastních lodích. Chmury se rozplynuly a Seveřané, kteří uměli stavět nejlepší a nejrychlejší lodě, brzy prosluli nejen jako zruční kováři, ale také věhlasní mořeplavci.

Grunnar velmi vzhlížel k černému králi. Bezmezně v něj věřil a lid ho v jeho přesvědčení následoval. Severní království odděloval od Diblí říše pouhý pás moře a brzy se dostavili nájezdníci v pevných skořepinových lodích, do kterých nesměla proniknout ani kapka vody, protože pro ně představovala smrtelné nebezpečí. Ohniví Diblové dovedli překonat moře a byli pro Severní království stejně nebezpeční jako pro zbytek Paleoly.

Netrvalo dlouho a na západních březích vzplály ohně. Diblové vstoupili na pevninu a stejně jako jinde nemilosrdně drancovali.

Grunnar vyhlížel přes moře, zda mu černý král připluje pomoci. Nabádal lid, aby pevně věřil a pokorně volal stvořitele na pomoc. V zálivu, který odděloval Severní království od Diblí říše, se zvedla vlna a zabránila prvnímu postupu červených. Z lesů, skal i břehů povstali ochránci severské krajiny a zamezili Diblům proniknout do nitra země.

Grunnar oslavoval toto vítězství a skláněl se před mocí černého krále a stvořitelů. Možná až příliš. Důvěra v jejich ochrannou moc jej začala oslepovat. Z obdivu postupně vzešel nátlak, který dopadl na lid a také severské čaroděje. Ti se vlivem požadavků krále Grunnara začali bouřit. Na jejich moc se nebraly ohledy, jejich hlas nebyl vyslyšen.

A lid váhal, zda je síla v rukou nejvyšších, mágů, či zde hraje roli náhoda a štěstí.

Grunnar jednoho dne vyrazil do bitvy, kde se mělo rozhodnout o osudu všech národů Paleoly, ale už se do Severního království nevrátil. Zkroušený lid upíral zraky ke stvořitelům, a především mocným severským čarodějům. Žádal, aby přivedli milovaného krále zpět. Bylo pozdě. Zanedlouho se nad památkou mocného panovníka rozhořely žalostné ohně, nastala doba oplakávání a lítosti.

Bylo třeba neprodleně najít někoho, na koho by bylo možné svalit vinu za vše, co se severskému národu stalo.

Lidé vzali do rukou zbraně a postavili se čarodějům. Z magie se stal zapřísáhlý nepřítel, ohně braly dědictví moci, jež vznikla na odtrženém kontinentu, artefakty a vše, co jen malinko souviselo s pradávným uměním čar a kouzel.

Jednotlivé rody začaly válčit o trůn. Grunnar neměl nástupce a lačnost po moci připravila zemi o zásoby, lodě a velkou část zbraní. Co vládců se pyšně vystřídalo na trůnu.

Na Avalu, velkolepém hradu tyčícím se nad Tunonsorem, se měnily vlajky podle toho, kdo se ho zrovna zmocnil. Lid tápal ke komu vzhlížet, kdo bude ten pravý, a sotva se v tom ujistil, už k Avalu mířila další garda s nově jmenovaným nástupcem. V ulicích vládlo temno, zemi zachvátily vzpoury. Seveřané vzali do rukou zbraně a hrozili k oknům svých pánů, pálili vše, co mělo nějakou spojitost s magií. Kdysi krásná země s nádhernými roubenými domy a zdobením na každém štítu posmutněla ruinami a šerem.

Ledová země se chopila zbraní jako své jediné naděje. Chladný kov rozhodoval o všem. Zmatek byl smeten silou a do Avalu přišel ten nejsilnější, který nosil knížecí titul a vládl absolutní mocí. Statní muži, již dovedli zručně zacházet s těžkou zbraní. Ženy s obratnou a důmyslnou taktikou v boji.

Zapomnělo se na kouzelnou moc starých run, na čaroděje, kteří chránili a přinášeli zázraky. Vše takové prchlo před ocelovými hroty, skrylo se na nedostupných místech či se vydalo za moře do bezpečí. Zapomnělo se na víru ve stvořitele a ze Severního království, opěvovaného pro svou krásu a bohatství, krajinu, která bere dech, obzor protkaný barvami, lid silnější než ocel, se stala země plná nenávisti, odříkání a smutku.

Ale potom se jednoho dne Severní království hluboce nadechlo. Žezlo převzal mladý a odvážný Ôdgar, bojovník,

který sjednotil několik oblastí ostrova. Se svou statečnou gardou chránil bezmocné před útlakem a brzy si získal důvěru lidu. Vstoupil do Avalu společně se svou ženou Frídou. Nikdo v zemi si nepamatoval, kdy naposled bděl nad jejich osudy manželský pár. Nedalo se tedy divit, že se po letech odříkání v udatném pánovi a jeho krásné zlatovlasé ženě zhlédli.

Ôdgarovi se dařilo dávat díky své vůli i síle do pořádku vše, co mu přišlo pod ruku. Vyjížděl do odlehklých koutů Severního království, do nejmenších vísek pod útesy, za kterými se táhly ledovce a zasněžené hory. Pomáhal stavět nové domy, přehrady i sněhové bariéry, zkrátka vše, co mohlo zemi přinést větší blahobyt.

Frída se stala tou, jež promlouvala s lidem. Zajímala se o jeho trápení a obavy a svěřovala je Ôdgarovi, který potom jednal ku prospěchu všech. Proto se oba velmi brzy stali miláčky svého lidu a jejich návštěvy v jednotlivých koutech Severního království doprovázela sláva a veselí. Lidem se pomalu vracel úsměv na tvář.

Když Frída poprvé otěhotněla, nemohla už manžela tolik doprovázet a setrvala sama v Avalu. Pod záminkou, že plete miminku výbavičku, se uchylovala ke starým svazkům, nad nimiž ji služební a dvořani často vídali hloubat.

I přes náklonnost lidu se znovu začalo přetrásat roztrpčení ublíženého národa a Frídina záliba v knihách se jevila jako podezřelá. Nikdo neviděl rád, hloubal-li někdo nad starými bajkami, legendami či příběhy z různých částí Paleoly, které připomínaly zapovězené čáry a kouzla. Navíc

jednalo-li se o ženu. Kněžna na sobě brzy ucítila nevraživé pohledy a odsouzení. Stále jí někdo slídl v patách.

Konečně se narodila první následnice trůnu jménem Astrid. Zlatovlasá a krásná stejně jako její matka. Radost všech, kteří toho dne pod hradbami Avalu oslavovali budoucí kněžnu, byla stejně nezměrná jako počet soudků piva, jimiž uctili příchod své nadcházející panovnice.

Ještě více soudků piva se vypilo v den, kdy se narodila druhorozená. Černovlasá a statná Varvara, která již v kolébce nejraději svírala rukojeť meče.

Dvě dcery a mnoho radosti pro lid, který se celá desetiletí díval do temných oken. Aval prostoupil nový život, smích i pláč princezen, které se s tímto titulem narodily stejně jako každý následník vladaře paleolských provincií.

Jako kdyby však s posledním vypitým douškem na počest druhorozené roky štěstěny odezněly. Lidu to bylo stále málo. Nestačilo, že mu vládne dobrý muž a vedle něj laskavá žena, mají dvě krásné dcery, ze kterých se chtějí se všemi veselit. Kladl si stále více otázek, které z Frídy dělaly někoho, kým vůbec nebyla. „*Je to čarodějka, kdo ví, odkud přitáhla, nedokáže ani povít syna, je prokletá...*“

Frída byla sice odvážná a silná, ale brzy pocítila nenávist, která ji trápila. Postrádala skutečného přítele, někoho, na koho by se mohla spolehnout, svěřit se. Srdce jí pukalo nevysvětlitelným steskem.

Když bylo osočování a pronásledování příliš, vydala se kněžna k osobě, k níž chodívala, pokud jí srdce těžklo zármutkem. Říkalo se jí babi Muga. Byla velmi moudrá, vy-

znala se v ženském trápení a nikdo si netroufl odhadovat, jak je stará. Pracovala v domě pro opuštěné ženy, které přišly o manžela či neměly v životě štěstí, a byla schopná léčitelka a stejně tak i porodní bába. Pomohla už na svět dvěma Frídiným dcerám, nutno podotknout, že u Varvary se od prvopočátku jednalo o válečné tažení.

Když tedy kněžna překročila práh, tušila babi Muga důvod její návštěvy.

„Vím, má paní,“ usmívala se stařenka potutelně, „těšíte se na další děťátko. Ovšem nečekejte syna. Bude to třetí, nejmladší děvčátko.“

„Zcela určitě?“ zašeptala Frída skrz slzy.

„Dovedu vyčíst to, co je lidským očím skryto,“ mrkla stařenka a potom Frídě ukázala tajemný lesklý kamínek, který jí vypadl z kapsy. Moudrá žena vtiskla Frídě kámen do dlaně. „Kněžno, mohu-li vám radit, dejte své nejstarší darem meč, aby mohla vládnout a bojovat. Prostřední kladivo, aby ji nikdy neopustila síla a dovedla ukout nejlepší zbraň, chránit tak svou zemi i sestry. A té nejmladší, té, která teprve přijde na svět, té dejte poklad, jež schováváte ve sklepeních ukrytý před zraky celého severního lidu.“

„Jak...“ vydechla Frída, ale potom skromně přikývla a už se dál neptala. Nechtěla raději zjistit, odkud to babi Muga ví.

„Každý zde vidí, každý zde slyší,“ zašeptala babi Muga a shlédla na amulet ve Frídině dlaní. „Dávejte si pozor, aby vás nezradilo dobré přesvědčení. Někdy je nutné vzdát se něčeho cenného ve jménu toho, co nejvíc milujeme.“

Když Frída vyšla z domu pro opuštěné ženy, dívaly se na ni tři osoby a šeptaly si. Po cestě k Avalu spatřila v tmavých uličkách postavy, jež zvědavě hleděly jejím směrem. Stačilo, aby byla jen na malou chvilku bez amuletu, a obavy se vynořily ze všech stran.

Frída měla divoké sny, mnohokrát se v noci vzbudila. Obavy, že o vše přijde, především o svého muže a dcery, se stupňovaly. A když už se nemohla dočkat rána, kráčela se svícnem v ruce do podzemních katakomb Avalu. Na jejich konci čekal jezdec na koni.

„Moc tě prosím, ty víš, kde ta schránka je... dones tam poslední psaní.“

„Pojeďu, kolikrát bude potřeba!“

„Musí být poslední, poslední!“ Kněžna se rozplakala.

Muž neprodleně odjel a Frídu naplnil ještě větší žal. Dlouze hleděla do mlhy, ve které zmizela jeho silueta. Nejraději by ho zavolala zpátky, vytrhla mu dopis z ruky a řekla, že tohle nikdy nepodstoupí, ale potom si pohladila břicho vzdouvající se pod šaty. V kapse ji zastudil kamínek, který málem vytratila u babi Mugy, smutně na něj pohlédla. „Jednou tě ochrání, holčičko, dovede tě do bezpečí. Pamatuj... pamatuj na *Ansuz*. Ten ti otevře nový svět.“

Rada se narodila o necelý měsíc později. A i když národ hlasitě slavil, výčitka, že stále nepřišel potomek mužského rodu, ve Frídě sílila. Pohledy těch, kteří ji obklopovali, se už neradovaly ani nepřály.

„Jsem rád za tři dcery,“ pyšnil se mnohdy Ôdgar. „Nikoho bych neměl raději.“

Přestože však kníže svou manželku miloval a chránil ji před bezvýznamnými klepy, cítila se Frída stále hůř. Měla dojem, že ji sleduje každý, kdo kolem ní projde. Za jejími zády se šeptalo a tichá slova ji osočovala z toho nejhoršího.

Frída chtěla každé ze svých dcer předat část dědictví. Nejstarší Astrid učila umění boje. Lehkého a jemného, avšak drtivého. Moudrosti i umu, díky němuž dovedla léčit rány, nemoci a také si pomoci v nesnázích. Astrid byla pozorná, chytrá a vyrovnaná, nebylo lepšího adepta na vládce.

Varvaře zase pověděla vše o kovu a slévání zbraní. Dcera byla hrdá a svéhlavá bojovnice, tvrdá jako kámen, a to, jak ukout tu nejkvalitnější zbraň, věděla už jako capart v plenkách. Při práci projevovala zručnost, kterou kováři neznali a ctili ji jako požehnanou. Frída jí věnovala řadu nádherně kovaných a odolných zbraní.

Nejmladší Rada byla ověncena radostí, štěstím a laskavostí. Už od svých prvních krůčků se od sester výrazně lišila. Černé kudrny měla stejné jako její otec, ale Frída věděla, že v ní hoří její srdce. Rada nikdy nenosila zbroj, byla děvčátkem s milým úsměvem v krajkových šatečkách, avšak v mnohých ohledech vynalézavým, všetečným a chytrým.

Frída věděla, že předat dědictví nejmladší princezně je nebezpečné, přesto ve chvílích, které měly jen samy pro sebe, si vyprávěly pohádku o skřítcích z kotliny Parez. Všichni měli téměř stejná jména a bylo jich sedm – Frigul, Fragul, Fregel, Fragol, Frogal, Frugol a Frigil. Živili se těžbou drahých kovů hluboko v zemi, a aby si občas pomohli z nesnáze, kreslili po zdech zvláštní magické obrázky. Rada s maminkou je

kreslivaly také a ony svítily na stěnách, podlaze, dokonce v peřinách nebo ve vzduchu. Jednoho dne mezi skřítky vstoupila princezna, kterou chtěli v dobré víře zachránit, a ona vnesla do jejich souznění sváry a nutila je, aby vše, co vydělají, dávali jenom jí. Zkroušení skřítci se nechali snadno vydírat, jen Frigul... ten byl statečný a přišel na to, že když zvolá magickou formulku *Heg-har-hell!*, probere bratříčky k vědomí, že nemají pyšnou a chamtivou princeznu poslouchat na slovo.

Pokaždé, když maminka pohádku dovyprávěla, byla smutná a Rada tomu nerozuměla. Nakonec jí darovala zvláštní knihu plnou obrázků a šeptem dodala, že se jedná o runy. Malá princezna se v nich rázem utopila, hltala jedno vědění za druhým a Frída jen pyšně sledovala, jak pomaličku odkrývá svůj potenciál.

Ve vši tajnosti, která měla obě uchránit před nechtěnou pozorností.

Uběhla krásná léta, která Frída trávila s dcerami, aniž by si nechala ujít jedinou vteřinu vzácného času. Jako kdyby tušila, že ten její odbíjí rychleji.

„Je to čarodějka,“ doléhalo k Frídiným uším. „Je to čarodějka a takové do naší země nepatří. Ještě tak aby uřkla i princezny...“

Pomluvy se brzy dostaly i ke knížeti, který o své ženě nepochyboval a vždy se jí zastával. Odrážel nenávistné projevy a nechtěl o ničem slyšet. Jenže Frída chřadla a nenávist lidí jí těžkla u srdce.

Netrvalo dlouho a ulehla s bolestí na plicích. To už byla Astrid téměř dospělá žena, Varvara v nejhorších letech do-

spívání a Rada stále svobodomyslné dítě. Slzy v očích princezen Frídin žal ještě prohloubily, věděla, že odchází, ale nedovedla s tím bojovat.

„Prosím vás o jediné,“ šeptala vysíleně, když ji navštívila babi Muga. „Ochraňte moje holčičky. Chci, aby dělaly, k čemu je srdce povede...“ Pokus o nádech utál poslední slova, Frída už nedovedla promluvit, ale oči jí sálaly starostí o její milované. Malý kamínek, který u sebe nosívala, vtiskla do vrásčité dlaně babi Mugy.

„Znám vaše tajemství, kněžno. A ochráním je i pro vaše dcerušky.“

Frída naposledy stiskla ruku staré ženy a víčka jí klesla. Konečně si mohla odpočinout od napětí a bolesti, konečně se jí žilami nešířilo podezření a zlá krev. Zase byla svobodná, ale plná žalu. Žalu nad těmi, které musela opustit. Na Severní království se snesly Frídiny slzy jako závoj smutku a beznaděje. Plakaly několik týdnů, než se za mraky zase objevil sluneční kotouč.

A lid zcela otevřeně hovořil o jejích čarodějných schopnostech, kterými vše způsobila, a navzdory smutnému manželovi a třem opuštěným dcerám ještě její odchod velebil.

Tři princezny náhle ve svém počínání osaměly.

Astrid byla nejstarší a nesla největší odpovědnost, Varvara se pokoušela potlačit svůj žal silou a Rada... Rada hledala, komu by složila ztěžklou hlavu do klína.

Tři sestry, které zasáhlo strašlivé neštěstí, se k sobě přimkly a držely při sobě pevněji než ty nejvzácnější zkuté kovy.

1. KAPITOLA

Sněhové mraky propustily k Avalu sluneční paprsky a okna hradu nad Tunonsorem se rozzářila. V komnatě, která patřila Astrid, se rozhrnuly závěsy a míhaly se tam zástupy služebných. Příprava kněžny na nový den byla náročná a povinnosti se kupily hned od brzkých ranních hodin.

V komnatě, kde se právě probudila Varvara, taktéž roztáhli závěsy, aby tam vpustili světlo pro brzký trénink mladé bojovnice, která si ráda přešetila sbírku zbraní a porazila tři zdatné válečníky.

V komnatě, kde se probouzela Rada, dávno nikdo nebyl. Černovlasá dívka schovala své po pás dlouhé vlasy pod kápi a blankytně modrý pohled upnula k zemi. Pospíchala známou cestou vinoucí se mezi hradbami Avalu a v rukou jí těžkly dva koše plné jídla.

Zastavila se na liduprázdném náměstí a pohlédla k hradu. Usmála se pro sebe. Věděla, jaký mají její sestry ranní program, právě teď po ní nikdo pátrat nebude. Rozběhla se rozbahněnou cestou s nánosy tajícího sněhu kupředu.

Dům pro opuštěné ženy stál jen malý kousek za náměstím, schovaný tak, že jeho průčelí působilo křivě. Okna měl tmavá a panoval v něm obvyklý klid.

Rada prošla sklepními dveřmi, aby si zkrátila cestu do kuchyně, kde už ji s úsměvem vítali kuchtíci a dvě kuchařky. Radostně se srotili kolem plných košů a princeznu nechali projít tiše a bez zátěže v rukou.

Rada se přitiskla ke zdi, když se ze schodů řítila vždy špatně naladěná sestra Gabika s protáhlým obličejem a drdolem šedých vlasů. Proklouzla také pod rozevlátým rouchem přívětivé Claire a nakoukla do pootevřených dveří, za kterými sálal oheň.

„Malá chytrá myška.“ Babi Muga nezvedla pohled od pletení ani ve chvíli, kdy jí Rada padla kolem krku. „Zase nikdo netuší, žes k nám zavítala, štěbetalko?“

„Nejsem už malá holka.“ Rada vyndala z pláště pár knih a vrátila je do polic.

„Laskavé a usměvavé děvčátko, nikdy to pro mě nebude jiné.“ Babi Muga Radu jemně pohládila, když si k ní přisedla na kraj křesla. Princezna jí položila hlavu na rameno a hluboce si povzdychla.

„Copak?“ zeptala se babi Muga. „Co tě tíží na srdénku?“

„Chtěla bych poznat svět, babi.“

Muga přikývla a dál pletla.

„Chtěla bych něco prožít, učit se a cestovat. Poznávat nové lidi, přátele. Probouzet se v nových zemích a učit se rozumět jejich zvyklostem, taky...“

„Vím.“ Babi Muga složila jehlice do klína.

„Lásku...“

„Lásku? Tu bys chtěla hledat při svém putování, dcérenko nešťastná?“

„Nikdo mě stejně nikam nepustí, protože se mnou tyhle potřeby nesdílí!“

Babi Muga se zasmála a chvíli se společně dívaly do ohně, než se stará žena pevně chytila opěradel křesla a s povzdechem povstala. Šátrala v policích mezi knihami, dokud nevytáhla jednu zabalenou v zeleném sametu. Vložila ji Radě do rukou.

„Tuhle si přečti, Raduško.“

„Četla jsem všechny.“ Princezna se zamračila na starý obal s vybledlým nápisem. „Myslím...“

Babi Muga se potutelně zasmála. „Cítíš se už plna vědění, dcérenko. S jednou runovou knihou jsi podnikla dobrodružství v Babuchu, přesto jsi, milá Raduško, ochutnala pouze kapku z rozlehlého oceánu.“

Rada otevřela knihu a zalistrovala prázdnými stránkami. Chtěla se optat, jak má číst v knize, v níž není jediné slůvko, ale babi Muga svazek zaklapla a pokývala hlavou jako nad hotovou věcí.

„Tolik bych si přála se vrátit do Babuchu, znovu je všechny vidět,“ posteskla si princezna vzápětí. „Ty dvě o tom nechtějí slyšet!“

„Mají snad jména!“ Babi Muga usedla se zaskřípěním zpátky do křesla.

„Baví se jen spolu! Varvara se vrátila z cest, z bojové školy, sedávají společně v hlavním sále, mluví, pořád o něčem mluví, a když se objevím ve dveřích, tak zmlknou.“

„Mnoho povinností, drahoušku, šetří ti tvé dětské roky,“ konejšila ji Muga.

„Myslíš to dobře, protože jsi hodná, babi.“

Zvony tajemnou chvilku přerušily. Rada byla vmžiku na nohou, s pohledem upnutým k Avalu. „Je čas snídaně.“ Schovala si svazek do rukávu, pohlédla na babi Mugu, jenže v tu chvíli se u kumbálu na košťata něco pohnulo. Svráстила obočí, ale babi jen mávla rukou a rozesmála se. „To nic, jen leť ptáčku, čekají tě.“

„Přijdu zase zítra, budou koláče.“

„Ještě si vezmi tohle, pro štěstí.“ Babi Muga vtiskla Radě do ruky malý oblý lesklý kamínek, jehož dokonalý tvar musela stvořit dravá řeka.

Rada otevřela ústa k otázce, ale babi rozhodně ukázala ke dveřím. Políbila tedy stařenku na tvář a dřív, než z pláště setřásla teplo její místnosti, už spěchala strmým kopcem zpátky do podhradí.

„Kdepak se touláš?“ ozvalo se, když mýjela stáje. Zarazila se, ale obavu by jeden v jejích očích hledal marně. „Nemáš za malou chvíli snídat se sestrami, jak je při tvém postavení zvykem?“

„Ty mě vždycky odhalíš, tatínku.“

Ôdgar vyšel ze stáje. Kdysi černé vlasy mu už protkaly šediny a pohled vladaře zjemněl vlivem let, které své zemi odsloužil. „Kněžna Severního království na tebe nebude čekat, cácorco toulavá.“ Jeho slova následoval burácivý smích a Rada zamávala strýčkovi Bojanovi, který vedl ze stáje dva koně.

Od chvíle, kdy předal Ôdgar vládu Astrid, raději než cokoliv jiného trávil čas ve stájích mezi koňmi, spravoval sedla a ohlávky. Projížděl ty nejsilnější a nejdivočejší při pronásledování sobích stád. Užíval si zasloužená léta odpočinku se svým nejlepším přítelem Bojanem, se kterým často seděli u kalichu a smutnili nad třetím kumpánem, jenž se před pár lety odstěhoval za moře.

Rada setřásla tu hroznou vzpomínku na odjezd strýčka Filipa. Měla moc ráda Bojana a jeho úsměv, vtipkování a rázný přístup k životu. Ale to Filip ji pokaždé vyslechl, ať už se mu potřebovala svěřit s čímkoli. Stále mu to neodpustila. Pěstovala si v sobě křivdu a tušila, že on to moc dobře ví.

Komorné a služební křižovali chodby, zatímco v jídelně s masivními trámy a majestátními lustry zdobenými paroží usedaly Astrid a Varvara ke snídani. Hlasy sester se rozeznávaly chodbou, Rada sotva stačila odhodit plášť, aby nevypadala, že odněkud přišla, když ji zarazilo, o čem se v její nepřítomnosti baví.

„Měsíc byl dneska rudý jako nikdy dřív. Víím, že se to blíží, a musím se tomu postavit.“ Z Astrid mluvil strach, to u ní nebylo obvyklé. „Nejsem si jistá, zda by nebylo lepší zabezpečit Aval, nevím, jak daleko to může zajít.“

„Rozestav vojsko na západní břehy. Když budeme připraveni, nemůže nás vítězství minout!“ hřímala Varvara. „Bojíš se něčeho, co ještě ani nepřišlo!“

„Bojím se, protože mám nedostatek mužů a žen k boji,“ povzdechla si Astrid. „Kým mám podepřít břehy, o kterých

mluvíš? Tušíš ty vůbec, čemu čelíme? To nejsou nějací divoši se sekyrkami v rukou!“

„A čemu tak mocnému, že ti to nahání takovou hrůzu? To bych od kněžny Severního království nečekala!“

„Ty to víš, Varo, kdo to je!“ Astrid promluvila natolik rázně, že se za dozvukem jejího hlasu rozhostilo nepříjemné ticho. „Už ani slovo, nechci, aby Rada měla starost. Připrav se na možnost, že ji doprovodíš do bezpečí, kdyby hrozila válka.“

„Válka?“ vydechla Rada sama pro sebe. „Jaká válka?“

„Hm.“ Varvara svůj úděl přijala bez většího handrkování.

„A já do toho nemám co mluvit?“ Rada se na sebe podívala do zrcadla. Na dívku, o které se rozhodovalo, aniž by se do toho mohla zapojit.

„Tady jsi!“ Astrid vyšla nečekaně z místnosti a obdařila sestru laskavým úsměvem. „Čekáme na tebe, pojď, Raduško.“

„Celou věčnost!“ Varvara si mazala krajíc tlustou vrstvou másla. „Trvá ti to, jako kdybys neměla jenom vstát z postele a ustrojit se.“

„O čem jste mluvily?“ Rada zasedla na své místo, přelétla pohledem hostinu připravenou jen pro dvě princezny a kněžnu. Nikdy nezapomínala na ty, kteří si takový blahobyt dopřát nemohli, a už plánovala, jak odpoledne donese plný koš do dvou rodin s mnoha hladovými krky.

„O ničem.“ Astrid odpověděla tiše, podpírala si bradu, jídla se ani nedotkla. Varvara sice hlasitě žvýkala, ale také se neměla k diskusi. A Radu to rozzlobilo. To, že ji obě považují jen za malou holku, která do ničeho nemůže mluvit.

„Říká se, že kdo si krajíc tlustě maže, tomu vřava v hlavě káže!“ popichovala Rada. „A když kněžnám jídlo nejde k chuti, doléhá na ně těžké rozhodnutí!“

„Rado.“ Astrid vstala, ale hned si zase sedla. Oči jí netrpělivě tékaly po místnosti. „Říkaly jsme si s Varou, že by ses možná chtěla...“

Rada zbystřila, zákusek v rukou nechala netknutý a dychtivě čekala, co jí sestra chce povědět.

„Možná by ses ráda pustila do příprav svých narozenin. Je to přece jen už za týden.“ Astrid vyloudila chabý úsměv.

Rada zakašlala, ačkoli v ústech neměla jediné sousto.

„Vybrat si dort, šaty a taky koho chceš pozvat,“ dodala Varvara s nezájmem. „Kravinky jedné paninky.“

„Já...“

„Je to spousta práce, pusť se do toho a my s Varou slibujeme, že ti vyhovíme, jak to jen půjde.“ Astrid se hlasitě zasmála, možná spíš zoufale.

Rada pohnula rty, ale nevyšlo z ní jediné slovo. Měla Astrid něco říct, když na ni sestra hleděla tak starostlivě? Měla snad kopnout do Varvary, z které natolik sálal nezájem?

„Ráda bych pozvala Ivana a Nikolaje, snad to nevadí,“ nevzdávala se Rada.

„Opravdu, jen ty dva? Bez toho tvého zrzavého šampiona, co si o něm zapisuješ do deníčku?“ uchechtla se Varvara. „Maluješ si srdíčka...“

„No dovo!“ vykřikla Rada a už už se chtěla chytit sestřiných tmavých vlasů.

„To bylo nevhodné, Varo, tos nemusela,“ zabránila Astrid sváru na poslední chvíli. „Jenom snad víš, Raduško, že babušská hrabata mají svých zájmů...“

„To poslouchám celé čtyři roky od chvíle, kdy jsme tam byly!“ zvolala Rada a vstala. „Řeklas, že uděláte s Varou všechno, ale tobě se nechce ani do toho nejmenšího, tak víš, co si s celou oslavou můžeš?!“

„Rado!“ Astrid zvedla hlas. To už se ale nejmladší ze sester sbírala k rychlému odchodu.

Nad Tunonsorem ještě ani neodeznělo brzké ráno, ale Rada měla závěsy ve své komnatě opět zatažené, pokoj osvětlený svíčkami, dveře zamknuté a zarputile se dívala na ozdobné rytí v trámech, když na ně Astrid bušila a žádala ji o slovíčko.

„Běž si popovídat s Varvarou,“ brblala Rada naoko začtená do jedné z máminých runových knih, kterou svírala v ruce pokaždé, když se cítila takhle. Osamělá a nepochopená. Už dlouho neměla komu svěřit, co ji trápí, neměla si s kým v klidu popovídat o sobě, o svých pocitech.

Vše se točilo kolem jediné věci. Slibu, že se vydá učit čarovnému umu, možná do Babuchu, do Bílých Skal, třeba snad rovnou do slavné čarodějné školy Aikosh.

„Ještě vydrž, Raduško, zatím je na takovou cestu brzy, dočkáš se.“ Astrid její zájem vždy utlumila. Vymlouvala se na to, že v době, kdy je Varvara mimo domov, nechce, aby odjela i druhá sestra. Pro Radu se z toho za ty roky stala jen hromada řečí.

„*Othala!*“ Rada prudce rozevřela dlaň, do které chtěla

pomyslně nabrat plný pohárek bílé energie. Dveřní rám jemně zasvítíl za runou, kterou nakreslila do vzduchu. Věděla, že i kdyby se do její komnaty pokoušeli vpadnout se sekýrami v rukou, neprošli by skrze tajemné kouzlo. Zase byla ve svém nedobytném království, kde platily jiné zákony, než se uznávaly za dveřmi jejího pokoje. S tajemstvími, která patřila jenom jí. Knihami pod postelí, které popisovaly starou a záhadnou magii. Pojednávaly o runách a jejich významech. Přibližovaly kousek síly, která dala vzniknout něčemu mnohem mocnějšímu.

„*Othala, du-othala!*“ zakřičela Rada a dřevo kolem dveří se jasně rozžehlo. Vrhlo jí do obličeje příjemnou modravou barvu. Teď by jejími dveřmi neprošel ani drak, to si byla jistá. „Tolik bych si přála naučit se víc.“ Radě mravenčily konečky prstů, cítila v nich stále rostoucí energii, kterou nesměla a ani nemohla použít. „Mít tak někoho... jako mého človíčka.“ Zavřela oči, aby za nimi sledovala příběh, který prožila na vlastní kůži.

Tehdy v Babuchu poznala zakleté stvoření, které mělo prostou dřevěnou hůl a z dlaní mu sálala veliká kouzelná moc. Potom mu stanula po boku a čarovali. Nikomu to neřekla, jen jemu, človíčkovi... tehdy byla nejšťastnější na celém světě. Trojice čarodějů, bok po boku, sdílela svou moc v boji proti černokněžníkovi. Runová magie byla silná, ale on uměl víc. Učil ji za použití slov, která tehdy slyšela jen ona. Mluvil o tom, jak vezme pramínek vzduchu a uplete z něj silné kouzlo, které dovede silou paží vyslat kupředu. O moci tří čarodějů a jejich energii, kterou každý jednotli-

vě posílí svým živlem a připraví tak podmínky pro majestátní a ohromující kouzlo.

Jenže Rada v Severním království, které se těchto praktik dávno zřeklo, zůstala se svým nadšením zcela opuštěná a nikdo o tom, že by se v něm měla zdokonalit, nechtěl slyšet. A tak brávala arch papíru a psala jedinému příteli, kterého na světě měla.

Kde se touláš, Niki? Tolik bych si s Tebou přála popovídat, ještě jednou okusit moc, kterou jsme spolu sdíleli při Tvé záchraně. Pročítám svazky, ale sama na to nestačím, potřebuji svého učitele. Pozdravuj ode mě mého nejmilejšího Ivana. A Lexu, toho taky...

Ani nevíš, jak rád bych poznal více z run, milá Rado, ale dokud se aspoň malinko neohřejeme na trůnu, nemohu si dovolit Babuch opustit. Ponechat Ivana napospas jeho narůstajícím povinnostem. Ale slibuji — v jednu možnou chvíli, kdy to budeš nejméně čekat —, se zase shledáme. Já a ta, která mě jediná slyšela.

Psali si od těch dob, kdy se to všechno v Babuchu událo, aniž by o tom Astrid věděla. Aniž by o tom věděl Ivan.

Rada klesla zpět na postel a pohlédla ke dveřím. Ustalo klepání i naléhání, zůstala sama. Stiskla zuby, popadla nadýchaný polštář a vši silou jím hodila proti začarovanému průchodu. Nemohla tušit, že se povlak roztrhne a na její pokoj se snese bílé peří jako sněhový závoj. Padalo jí na

obličej a ona natahovala dlaně a toužila po chladném doteku bílého sněhu. Lehla si a sledovala, jak peříčka pomalu plují vzduchem, natahovala k nim prsty, foukala do nich, aby se vznášela déle.

A potom, když vše ustalo, zůstala ležet přikrytá bílou pokrývkou a zhluboka dýchala, jako kdyby jí do žil proudil svěží vzduch.

Odhrnula si trochu peří z obličejce a pohlédla na police, kde ležely knihy. Sice jednu o runách věnovala Ivanovi, ale měla jich přinejmenším ještě pět. Potom jí pohled sklouzl na malou zářivou kouli, která připomínala babušské orákulum. Na panenku na vrchní polici, která možná vypadala roztomile, ale v každé její části se skrývala smrtící zbraň.

„Napíšu Nikimu, i když na předchozí dopis neodpověděl, co už!“

Rada seskočila z postele a zašátrala za knihami v knihovně. Tam měla tajnou skrýš, kterou Astrid s Varou nemohly objevit. Vytáhla si svou dopisní sadu, když vtom na ni vypadl deníček se zlatou výšivkou. Rada si povzdechla a jemně jej sevřela. Varvara dnes ráno nemohla tušit, jak moc ťala do živého.

„Možná vás už ani jednoho nikdy neuvidím.“ Rada se dlouze dívala na obrázek, který jistý pouliční umělec prodával před časem na náměstí. A shodou okolností jej babi Muga ukořistila a mladé princezně předala. Byli tam, všichni tři. Dva zlatovlasí mladíci s totožnou tváří, krásnou, jemnou a jasnou, a třetí, ochránce – zrzavý, pihatý, hrdý a ve zbroji. Na dalších stránkách měla od umělců, kteří prošli

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Severská čarodějka.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.